

Человеческо-то благоразуміє состоѧла за да предвѣжда сѹчайни ти, и кралъ на всѧкаква причина, за да отвѣгва всѧка сѹчайна вѣда, и да сѧ погрѣжва цѣломудро за полезны ти, предъ смыслающій нѣгово-то благополѹчїе, и за тоа животъ, и за вѣдѹщію.

Безумство то, и неученіе то составлялъ такоаго человека, длине промышлаѧла нѣговы ти движениіи (марданы та) на сбояти работы, нито живѣніето си къ драгити, тогдѣ ради пада всакий денъ, на прескорбны постоѧнствъ: и тако сѧ сасыпъка помало, мало самъ себѣ: совѣмъ разсыпка и нѣговото бытіе душевно, и тѣлесно.

Воздержаніето, и мѣрноста є, благоразумната оуздѣ, на безчінныти страсты, защо който сѧ подканва безумно къ стремленій та на нѣговата похоть, изпадка въ безконечно погубленіе (сасыпъ).

Соваршеннства на мѣрности сѧ животното воздержаніе, цѣломудріето, и къ всичките добра почестъ.

Животната мѣрность, болавъка всмѣ тѣлесното здравїе, и душевно, защо воздержній человека лѣсно разтворѧка мѣрното нѣгово животніе, нѣговити мысли сѧ чисти, подкан-